

Aflevering 1: Welkom bij de Apocalypse

Het enige wat te horen was, was het geschreeuw van mensen, die overal heen renden om hun vrienden te vinden of om snel naar huis te vluchten, en het verdovende geluid van een inslaande bom. Het enige wat ik kon zien, met mijn adrenaline-gevulde hoofd, waren een boel leerlingen en docenten die overal heen aan het rennen waren, allemaal om maar te proberen om te aanval te ontsnappen. Maar er was geen ontsnappen aan. Alles stond of in brand, of was al kapot, met kleine eilandjes van onaangetaste delen. Mijn hele klas was verdwenen, en samen met een paar leerlingen die ik vaag kende rende ik mee, tot er een balk kapotbrak boven mijn hoofd, en deze op mijn hoofd viel. Wat daarna gebeurde, heb ik geen idee meer van. Ik viel flauw, en het laatste wat ik hoorde was een stem die “Kom op!”, schreeuwde.

Het jaar is 2024. Al sinds 2014 is Rusland de Europese Unie aan het teisteren over het opnieuw opbouwen van de Sovjet-Unie. En met de nieuwe verkiezingen afgelopen jaar, kwam er een nieuwe president aan de macht. Een dictator die niets liever wilde dan wereldoverheersing. Of ja, dat zegt het internet. Maar ja, het internet had gelijk, want op een bepaalde dag viel Rusland de Europese Unielanden aan. Met kernwapens nog wel. Dat was de laatste uitzending van de Nederlandse Omroep Stichting. Hierna viel alles uit, inclusief mijn hoofd, na die balk.

Ik werd wakker, met mijn zicht gericht op een grijs plafond. De vloer was koud. Eigenlijk was alles koud. Behalve een klein gedeelte bij mijn rechteronderbeen, waar ik ook zachtjes het geluid van vuur hoorde.

In mijn hoofd was alles wazig. Wat was er gebeurd? Waar was ik? Waarom is het koud? Maar langzaam kwam alles weer terug naar me. Armageddon was gebeurd. Of zo noemde ik het voor de grap voordat alles begon. Waar ik was daarentegen, was me nog steeds onduidelijk.

Ik lag met mijn hoofd op de stenen vloer, wat oncomfortabel was, dus ik leunde mijn hoofd naar voren, en ging rechtop zitten. Ik zag dat ik in een grot was. Het enige licht kwam van een klein kampvuurtje waar vier mensen omheen zaten. Voor de rest was alles donker en kil. De vier mensen herkende ik, gek genoeg. Het waren Jelka, Anne, Talia en Dorian. Alle vier klasgenoten. Was ik met hun gevlucht van school?

Talia zag als eerste dat ik wakker was geworden, en tikte Jelka aan. Een moment later werd ik door vier mensen aangestaard, waarna Anne opstond en ze zich naast me hurkte.

‘Goed, je bent wakker,’ zei ze met een stem die ik goed kende. Het was fijn om een stem te horen die niet schreeuwde, na de chaos die op school had plaatsgevonden. ‘Gaat het een beetje?’

Even staarde ik dof voor me uit. Ging het wel met me? Ik wreef over mijn hoofd. Tuurlijk, een dikke bult van de balk die mijn hoofd had geraakt. Het deed pijn als ik erover wreef. Logisch ook. Maar daarnaast, ging het mentaal wel met me? Waarschijnlijk waren al mijn vrienden doodgegaan in de atoomaanval. Met uitzondering van Jelka en Anne. Talia en Dorian kende ik niet zo goed. Niet goed genoeg om ze als vriend te beschouwen, tenminste.

‘Ik denk het,’ antwoordde ik. Ze stak een hand naar me uit, om me omhoog te helpen. Deze nam ik aan, en samen liepen we terug naar het kampvuur. Met het extra licht van het kampvuur kon ik iedereen eens goed bekijken. Iedereen zag er moe en gewond uit. Overal wondjes en schrammen, gescheurde kleding en geïmproviseerd verband om hun extra gewonde lichaamsdelen.

Iedereen keek mekaar aan. De stilte was ongemakkelijk, maar ook weer fijn. Het zorgde toch iets van rust in mijn hoofd. Op de een of andere manier.

‘W-Wat is er gebeurd?’ vroeg ik, in het algemeen.

Talia keek op van het vuur, en zei nors: ‘Iedereen is dood. Wereld is kapot.’

Jelka keek haar meteen boos aan en zei: ‘Talia! Niet zo negatief!’, waarop Talia haar weer boos aankeek en zei: ‘Meid, de wereld is kapot. Er is geen hoop meer. Wat is er nog om positief te zijn?!’

Jelka was meteen stil, en keek naar de grond. Had Talia gelijk? Ik hoopte van niet. Voor meer antwoorden keek ik naar Jelka, daarna naar Anne, en tenslotte Dorian. Jelka en Anne waren beide stil, en in gedachten. Dorian ook, maar hij zag mijn blik, en beantwoordde me.

‘Rusland heeft aangevallen. Heel Europa is naar de klote. Buiten is het een hel en waarschijnlijk zijn er weinig andere overlevenden, dus reken maar niet op het vinden van je vrienden,’ vertelde hij.

Nou zeg, dat maakte de sfeer niet echt hoopvol. Was dit echt het einde? In een grot met twee vrienden en twee klasgenoten die ik nauwelijks kende?

Ik keek naar Anne voor enige hoop, maar ze keek me verdrietig aan.

‘We leven nu al een paar dagen op de voedselpakketten die de school had voorbereid voor als dit zou gebeuren,’ zei Anne. ‘En we kunnen niet naar buiten omdat het veel te warm is.’

Nu ze het over eten had, begon ik wel al honger te krijgen. Ik had namelijk al een aantal dagen niet meer gegeten, omdat ik sliep. Schijnbaar was mijn blik te lezen, of was dit het plan van Anne, want ze haalde een pakketje dat voor mij was bedoeld achter haar uit het duister, en gaf het aan me.

Ik maakte het open, en zag een aantal blikjes maïs, vacuüm gezogen broodjes, melkpoeder en een veldfles gevuld met water.

‘Ik heb d’r een aantal extra meegenomen van school,’ zei Dorian, vrij stoer.

Ik keek hem aan, en dacht bij mezelf: dus dankzij jou zijn er sommigen omgekomen aan honger, waarschijnlijk. Maar goed. Alles om te overleven nu, of zo.

In stilte at ik een aantal broodjes en een blikje maïs uit mijn pakket, terwijl de rest zich langzaam klaar ging maken voor te gaan slapen. Ik, daarentegen, was nog helemaal niet moe. Logisch ook, na een aantal dagen te hebben geslapen. Misschien had ik van tevoren ook niet moeten nachtbraken, om maar die stomme toets goed te maken.

Samen met Liam liep ik het huiswerklokaal binnen, oftewel lokaal 47. Weer een uurtje extra begeleiding wiskunde kon toch wel boven op het vierkante rooster, hè. Volgens de school wel. Gelukkig waren de extra wiskunde-uren dan met Liam, en als ik geluk had, was Kane er ook bij.

Vandaag was een extra gelukkige dag, want niet alleen Kane was er, maar ook Paxton. Nog twee goede vrienden van me. En dan de opzichter, Frank. Oh, ik kon mijn geluk niet op vandaag.

Liam was een rustige jongen, met droge humor, net als mij, en ook dezelfde interesses. Hij gamede, speelde voetbal (dat deed ik dan niet), en werkte net als mij in een supermarkt. Helaas niet dezelfde, maar ja, we woonden dan ook in totaal andere steden en dorpen. Hij was sinds vorig jaar een heel goede vriend geworden, nadat ik alle connecties met mijn vorige... “vriendengroep” heb afgesloten. Hun hadden me ook niet echt goed behandeld.

Kane was ook een goede vriend van me. Hij gamede vooral, was groots fan van een bepaalde e-sports groep waar ik de naam niet meer van wist, en werkte bij dezelfde supermarkt als mij. Hij woonde ook ongeveer 15 minuutjes van mij vandaan. Ik kende Kane eigenlijk al sinds de derde, maar als een vage kennis die ik soms in een lokaal met Paxton zag. Tot vorig jaar, toen ik ook Liam gelijktijdig leerde kennen, en ik met Kane bij informatica in de klas zat. En sindsdien zijn we hele goede vrienden geworden.

Paxton kende ik niet zo goed als de andere twee, maar iedere keer dat ik tegen hem praatte, was hij altijd even leuk en grappig. En zo was hij al sinds de eerste, toen ik bij hem met Spaans zat. We moesten toen eens een project samendoen, wat nooit helemaal goed is afgelopen, als ik het me goed herinner. Paxton was een sociale jongen. Hij kon praten met iedereen alsof het niks was en haalde ook vaak mensen over van zijn punten, al waren die compleet idioot. Dit lukte tevens ook bij docenten, waardoor hij op meerdere moment vaker gratis chocolademelk en soms wel eens eten kreeg van docenten.

Met z’n vieren zaten we in het lokaal aan dezelfde eikenhouten tafel. Alles was even goed, maar ook saai. Ach ja, het was dan ook een school.

‘Liam, weet jij hoe je dat exponentieel nu moest opstellen?’ vroeg Kane aan Liam. Liam keek op van zijn wiskundeboek, en pakte zijn schrift, wat een stappenplan had om een exponentiële formule op te stellen. Hij legde het zo aan Kane uit.

Paxton en ik keken hoe Liam Kane exponentieel was uit aan het leggen, en precies op dat moment kwam Frank het lokaal binnen, die voor de tafel ging staan, en vroeg wat we aan het doen waren.

Ik, die niks aan het doen was, keek een beetje verschrikt, en klikte op het touchpad van mijn laptop, die ondertussen was uitgevallen na langdurig niet gebruiken.

Paxton, daarentegen, begon meteen te vertellen met Frank.

‘We waren hun aan het helpen,’ zei hij.

‘Oh, wat zijn ze dan aan het doen precies?’ vroeg Frank, met zijn herkenbare snelle vorm van praten.

‘Exponentiële formules,’ antwoordde Paxton.

‘Ah,’ zuchtte Frank, ‘En kan je me vertellen hoe dat werkt?’

‘Jazeker,’ zei Paxton, en hij begon op een chaotische manier uit te leggen hoe je een exponentieel verband opstelde.

Een lesuur of twee later liep ik het lokaal uit, mijn batterij volledig leeggezogen door het vele nadenken bij wiskunde. Naast me liep Liam, die onmiddellijk zijn telefoon pakte en begon te appen met Daphne, zijn vriendin, sinds kort. Ik keek hem aan met een blik die moest zeggen van: ‘Je ziet haar zo in de pauze, doe die telefoon weg!’, maar natuurlijk deed dit niks, omdat hij er te erg op gefocust was.

Dus in plaats van praten met hem, keek ik rond naar hoe de school eraan toe was na vijf jaar hier te hebben gezeten. Onze school, het Grandelus, was een aparte school, met het regime van Noord-Korea, leek het soms wel. Het schoolhoofd hielp daar ook niet echt bij. Sinds dat zij de macht kreeg van Grandelus, is de school enorm veranderd, en niet in een goede manier. De aula, eerst een lelijke combinatie van de kleuren oranje en wit, was nu een ziekenhuiswachtkamer geworden, omdat het volledig wit was. De kleurige blauwe deuren en muren in de kleine aula en kluisjesgang waren ook helemaal grijs en grijs geschilderd, en het budget van de school was helemaal opgegaan aan bordjes die aangaven waar welke school was, omdat we ook nog met twee andere scholen in ons gebouw zaten. Wel apart, maar te dichtbij voor sommige leerlingen die haat hebben naar die andere school.

Eenmaal onder in de aula, ging ik zitten aan de tafel tussen Liam en Marvin inzitten. Aan de tafel zat de hele vriendengroep. Liam, Kane, Paxton, Marvin, Jelka, Anne, Kevin, Daphne, Faye en Jax.

Marvin was de beste vriend van Liam, ze woonden samen in hetzelfde dorp en kenden mekaar al sinds ze heel jong waren. Hij zegt niet zoveel, maar hij is altijd een grappig persoon.

Kevin was een goede vriend van Paxton, en sinds Grandelus ook een goede vriend van Kane en mij. Hij was een soortgelijk persoon als Paxton qua humor en doen, maar maakte vaak donkere grappen, die je niet echt zou verwachten als je hem voor het eerst ontmoet.

Daphne was de vriendin van Liam. Ze kenden mekaar pas een jaar, maar gevoelens zijn gevoelens. Ze was een grappig meisje, en als ze weer eens niet had geslapen, een extreem hyper persoon, wat het soms zo vermoeiend maakte om met haar iets te doen.

Faye was de beste vriendin van Daphne op school, en zij kenden mekaar ook pas een jaar. Faye was een timide persoon, maar kon soms toch wel aanwezig zijn, vooral om anderen te plagen. Samen met Faye, Daphne en Liam had ik een groepsapp en hadden we een soort vierkant-vriendschapsverband met mekaar.

Jax was een goede vriend van Jelka en Anne. Ik kende hem niet zo heel goed, maar hij was altijd een leuk en grappig persoon, en hield ook van sommige games die ik speelde, dus daar kon ik het goed met hem vinden.

Voor een tijdje zaten we te praten over koetjes en kalfjes, en natuurlijk over hoe slecht de school was, tot Liam iets zij wat mijn aandacht trok.

‘Ja,’ antwoordde hij Daphne, ‘ik was vorige week nog met hem gaan sporten.’

Faye voegde zich bij zijn conversatie, en vroeg met wie hij bedoelde.

‘Timo, natuurlijk. Dankzij hem kan ik gratis binnen daar,’ zei Liam.

Timo. Natuurlijk. Timo had ik ooit beschouwd als beste vriend, in jaar 1 tot en met de helft van jaar 4. Hij had me in die laatste periode heel vaak in mijn rug gestoken, door me buiten te sluiten, me proberen op te zetten om te falen of me te gebruiken voor dingen die ik wel kon, en me dan daarna gewoon dankjewel te zeggen, en dan kon ik weer gaan. Daarom had ik sinds ik de groep met Liam, Kane en Paxton had ontmoet een haat ontwikkeld naar hem. Helaas natuurlijk kon ik hier niks mee doen, behalve gewoon niet met hem praten. Liam wist wat ik vond van Timo, maar vond dat zelf niet. Natuurlijk niet, want op het oppervlak leek hij een aardige jongen.

Het gesprek ging erover dat Liam weer eens ging sporten met Timo, maar dat hij nu stopte omdat de examens eraan kwamen. Niet veel boeiends. De rest van de dag liep saai maar spoedig door. En eenmaal thuis had ik niet veel tijd, want ik moest nog werken het 's avonds. Dus de volgende dag brak aan, en toen gebeurde het. Armageddon.

Ondertussen was het nacht geworden. Het licht van het kampvuurtje was bijna uitgebrand, en de enige die nog wakker was, was Dorian. Ik keek hem aan, want ik had nog wel een paar vragen.

‘Je zei net dat buiten een hel was. Wat bedoelde je daarmee?’

Hij keek op van het kleine smeulende vuur, en staaarde me in mijn ogen aan. ‘Weet je hoe heet een atoombom is?’

Ik haalde mijn schouders een klein beetje op, en zei: ‘Echt, fucking heet?’

‘Precies. Buiten is alles nog steeds enorm warm, te warm om op te lopen. Probeer maar eens naar buiten te lopen. Dan voel je het vanzelf.’

‘Zeker?’ vroeg ik hem, want zover ik hem kende, wilde hij wel eens grappen met je uithalen, die soms tot blessures konden oplopen. Maar hij knikte en zei ‘Ja’, met zo’n blik die leek alsof hij het wel meende.

Ik stond op, en liep richting het zwakke maanlicht wat uit de buitenlucht naar binnen scheen, en onmiddellijk voelde ik het warmer worden. Voor het eerst zag ik wel de buitenwereld. Het landschap was volledig verbrand, met kleine plukjes dood gras. In de verte zag ik de gebouwen van een stad, die helemaal kapot was gegaan. Dichter bij de

grot was een snelweg, waarop een paar auto's stonden die ondersteboven of op hun zij lagen. Hier en daar waren ook een paar bomen, die gloeiden alsof ze ieder moment in de fik konden gaan. De wereld was echt gewoon vernietigd. Zou er nog iets van hoop zijn voor ons, of moet ik Talia maar geloven en ervan uit gaan dat we hier in deze grot onze laatste dagen doorbrachten? Dat waren vragen voor morgen.

Ik liep terug de grot in, en zag dat Dorian ook al was gaan liggen. Nu was ik de enige die nog wakker was, wat het toch ergens wel een beetje vredig maakte. Ik ging ook op de grond liggen, op de plek waar ik een paar uur geleden wakker werd, en omhoog werd geholpen door Anne.

Ik kon niet slapen, aangezien ik van tevoren al een paar dagen geslapen had. Toch, omdat er geen ander geluid was dan het zachte geadem van de anderen, en geen licht, behalve een klein beetje maanlicht rondom mijn rechteronderbeen, viel ik uiteindelijk in slaap.

Mijn slaap was rusteloos. Ik droomde over het verleden, en werd dan plotseling wakker. Het leek wel alsof mijn eigen brein wilde dat ik wist dat er geen kans meer was voor ons. En tijdens een van die dromen, was er plotseling een soort gesis te horen. Mijn brein besloot eerst om een Creeper achter me te laten staan in mijn droom, maar toen het geluid veel te lang doorging, werd ik wakker. En gek genoeg was ik de enige die nog op de grond lag, want iedereen stond bij de uitgang van de grot.

Ik stond op, en liep naar ze toe. Het sissende geluid was nog luider dan eerst, en werd alsmaar meer hoe dichterbij ik bij de uitgang kwam. Anne keek me aan, en wuifde dat ik moest komen kijken. Ze maakte plaats voor me, en wat ik zag, verbaasde me enorm. Een regenbui. Meer een stortbui. Koude regen viel overal neer op de snelweg, het dode gras, de bomen, die niet meer gloeiden, de stad. Overal viel water neer vanuit de lucht. En het gesis kwam van de grond af. De hitte gecreëerd door de bom ebde langzaam weg. Ik keek Talia en Dorian aan, die links van me stonden, en met open mond naar buiten keken. Er was nieuwe hoop voor ons om te overleven. We konden dit halen! Wat konden we halen? Geen flauw idee, maar de kans op overleven was zojuist honderd keer zo groot geworden.

Wordt vervolgd...